

Sygn. akt I ACa 255/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Gierczak
Sędziowie:	SA Michał Kopeć SO del. Elżbieta Milewska-Czaja (spr.)
Protokolant:	staż. Jan Kotula

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko W. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu

z dnia 21 stycznia 2013 r. sygn. akt I C 95/11

I/ zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym dnia 28 października 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc (...) Sądu Okręgowego w Elblągu w całości, z zastrzeżeniem prawa pozwanej do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do stanu czynnego spadku po W. G. (1),

2. w punkcie 2 (drugim) w ten sposób, że go uchyla,

II/ zasądza od pozwanej W. G. na rzecz powoda P. W.

kwotę 9685 (dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt pięć) złotych tytułem

zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt I ACa 255/ 13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013r. uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 28 października 2010 r. w sprawie sygn. akt I Nc (...), oddalił powództwo, i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę oparł się na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Powód P. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej W. G. kwoty 139.698 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2010 r. Powód twierdził, że nie żyjący obecnie mąż pozwanej W. G. (1) wystawił weksel in blanco na zabezpieczenie wierzytelności pieniężnej z dnia 14 grudnia 2003 r. w kwocie 78.000 zł wynikającej z umowy pożyczki zawartej z poprzednikiem prawnym powoda W. P.. Dodatkowo W. G. (1) podpisał deklarację wekslową. W dniu 5 czerwca 2010 r. remitent przeniósł weksel na powoda.

Pozwana W. G. (2) wniosła w zarzutach od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa. Pozwana kwestionowała, że jej mąż wystawił przedmiotowy weksel i podpisał deklarację wekslową, twierdziła nadto, że zaciągnięte przez jej małżonka zobowiązanie o wartości 78.000 zł przekraczało zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym, stąd było nieważne albowiem nie wyraziła ona zgody na to zobowiązanie. Zgłoszono także zarzut przedawnienia, jak też wskazano na wysokość spełnionych świadczeń na zaspokojenie długów W. G. (1), które przekraczają wartość długu wobec powoda.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. P. udzielił w latach 2001 - 2003 W. G. (1) pożyczek pieniężnych w łącznej wysokości 78.000 zł. W. G. (1) w dniu 14 grudnia 2003 r. wystawił weksel in blanco na zabezpieczenie udzielonych mu pożyczek, a ponadto podpisał deklarację wekslową. Pozwana o istnieniu długu wobec powoda dowiedziała się w dniu 18 lipca 2007 r. kiedy otrzymała wezwanie do zapłaty z kopią weksla. Pozwana w dniu 27 listopada 2007 r. stawiała się w (...) z siedzibą w Z. gdzie okazano jej kserokopie weksla, kserokopie deklaracji wekslowej z twierdzeniami, że dotyczą one długu W. G. (1) wobec W. P.. Pozwana do dnia 18 listopada 2007 r. zaspokoiliła długi spadkowe w wysokości 268.671,87 zł. Stan czynny spadku wynosił 215.934,67 zł i składał się z udziału do 1/2 części w majątku zmarłego i pozwanej o łącznej wartości 396.336,54 zł oraz z kwoty 17.766,40 zł stanowiącej wartość majątku osobistego zmarłego. Z uwagi na to, że w sprawie sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym mieć należy na względzie przepis art. 493 § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r. z uwagi na datę wniesienia zarzutów), który reguluje tzw. prekluzję dowodową. W związku z tą normą prawną sąd mógł oceniać stanowiska stron przez pryzmat twierdzeń i

dowodów przedstawionych w zarzutach, a także w pozwie i w odpowiedzi powoda na zarzuty strony powodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśniła, że na wekslu in blanco załączonym do pozwu oraz na deklaracji wekslowej znajdują się zapisy poczynione przez W. G. (1), w tym jego podpisy. Biegły dysponował szerokim materiałem porównawczym, w tym zaoferowanym przez pozwaną, i na jego podstawie konsekwentnie wnioskował o pochodzeniu badanych zapisów od W. G. (1). Zdaniem Sądu I instancji, na podstawie opinii biegłego można było poczynić ustalenia faktyczne w tej sprawie, gdyż opinia jest jednoznaczna, w sposób logiczny przedstawiony jest w niej tok rozumowania biegłego i metodologia badania pisma.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana nie odpowiada jako dłużnik główny, albowiem jej odpowiedzialność wynika z faktu dziedziczenia spadku po zmarłym mężu. Co do zasady pozwana odpowiada także za długi spadkodawcy (art. 922 § 1 k.c.), nie mniej jednak mieć należy na uwadze, że przyjęła ona spadek z dobrodziejstwem inwentarza i twierdzi jednocześnie, że spłaciła długi spadkowe nie wiedząc o istnieniu długu, o którym mowa w pozwie. Z art. 1032 § 1 k.c. wynika, że jeżeli spadkobierca, który przyjął spadek z dobrodziejstwem inwentarza, spłacił niektóre długi spadkowe nie wiedząc o istnieniu innych długów, ponosi on odpowiedzialność za nie spłacone długi tylko do wysokości różnicy między wartością ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku a wartością świadczeń spełnionych na zaspokojenie długów, które spłacił. Z kolei § 2 art. 1032kc stanowi, że jeżeli spadkobierca, który przyjął spadek z dobrodziejstwem inwentarza, spłacając niektóre długi spadkowe wiedział o istnieniu innych długów spadkowych, ponosi on odpowiedzialność za te długi ponad wartość stanu czynnego spadku, jednakże tylko do takiej wysokości,

w jakiej byłby obowiązany je zaspokoić, gdyby spłacał należycie wszystkie długi spadkowe. Na gruncie cytowanych norm prawnych trzeba ustalić kiedy pozwana dowiedziała się o długi wobec poprzednika prawnego powoda i czy do tej daty spłaciła jakiegokolwiek długi spadkowe oraz w jakiej wysokości. Istotne jest również ustalenie wartości stanu czynnego spadku zgodnie ze spisem inwentarza i odniesienie jej do wartości świadczeń spełnionych na zaspokojenie długów. Jeżeli okazałoby się, że pozwana spłacając długi spadkodawcy wyczerpała limit odpowiadający wartości stanu czynnego spadku, to w pozostałym zakresie nie ponosi odpowiedzialności względem nieznanego jej wierzycieli. Pozwana w piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. sprecyzowała, że o istnieniu długów spadkodawcy wobec W. P. dowiedziała się w dniu 18 listopada 2007 r., wówczas bowiem doręczono jej wezwanie do zapłaty wraz z kopią weksla i deklaracji wekslowej przesłany przez podmiot zajmujący się windykacją należności działający w imieniu W. P.. Powód w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. zaprzeczył temu twierdzeniu faktycznemu pozwanej wskazując na jej wypowiedź na rozprawie w dniu 29 listopada 2012 r., iż w niedługi czas po śmierci męża od jego kolegi - A. W. dowiedziała się o istnieniu weksla. Powód pomija jednak ten fakt, że pozwana nic bliższego o tym wekslu wówczas nie dowiedziała się, nie wskazano jej kto jest wierzycielem wekslowym,

czy weksel jest wypełniony, a o ile tak do jakiej kwoty oraz jaki jest jego termin płatności. Dane dotyczące tego weksla podane przez wymienioną osobę były zatem bardzo ogólnikowe, nieprecyzyjne i w rzeczy samej nie pozwalały na stwierdzenie, że w ogóle weksel ten nadaje się do oceny jako dokument, z którego wynika odpowiedzialność wekslowa. Warto dodać, że w podsumowaniu postępowania pozwana na rozprawie w dniu 14 stycznia 2013 r. dodała, iż A. W. stwierdził, iż weksel jest do odbioru, co oznaczać by miało, iż nie jest on już podstawą zabezpieczenia jakiegokolwiek wierzytelności. Reasumując, całkowicie odrzucić trzeba pogląd powoda, iż pozwana o istnieniu długu, o którym mowa w tej sprawie dowiedziała się bezpośrednio po śmierci męża.

Sąd Okręgowy uznał, iż nie można podzielić zarzutu powoda zaniżenia wartości ustalonego w spisie inwentarza stanu czynnego spadku, bowiem - po pierwsze - został on zgłoszony z opóźnieniem, gdyż dopiero w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. , zaś ani w pozwie ani w odpowiedzi na zarzuty tego rodzaju zarzut nie był podnoszony. Po drugie, spis inwentarza jest dokumentem urzędowym i choć podlega on domniemaniu prawdziwości i zgodności z prawdą zawartych w nim oświadczeń, może być ono obalone, nie mniej jednak nie uczyniono tego skutecznie, gdyby nawet przyjąć dopuszczalność zgłoszenia zarzutu w tej kwestii dopiero w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. Wskazać wreszcie trzeba, że powód już do pozwu załączył spis inwentarza traktując ten dokument jako wiarygodny, bowiem, jak powiedziano, nie kwestionował go i opierał na nim twierdzenia faktyczne uzasadniające żądanie. Podkreślić też trzeba, że w odpowiedzi na zarzuty powód wprost odwoływał się do danych wynikających ze spisu inwentarza, które traktował jako wiarygodne, skoro stanowiły one argument przeciwko tezie pozwanej o przekroczeniu przez jej męża zarządu majątkiem wspólnym przy zaciąganiu pożyczek pieniężnych (k. 183). Reasumując, zarzuty powoda dotyczące zaniżenia wartości masy spadku nie mogą być uwzględnione.

W skład spadku wchodzi udział do $\frac{1}{2}$ części w majątku stanowiącym współwłasność spadkodawcy i pozwanej, którzy od dnia 24 maja 2006 r. posiadali rozdzielność majątkową (k. 670v). Majątek ten stanowił wartość wynoszącą 396.336,54 zł, a zatem udział w nim zmarłego to kwota 198.168,27 zł. Ponadto wyłączny majątek spadkodawcy stanowiły przedmioty w postaci (...) i zageszczarki D. L. 700, o łącznej wartości 17.766,40 zł, zatem stan czynny spadku opiewał w sumie na kwotę 215.934,67 zł.

Pozwana do zarzutów załączyła szereg dokumentów obrazujących spłatę długów ciążących na spadkodawcy, zaś w samych zarzutach opisała spłacone długi w 26 pozycjach. Powód w odpowiedzi na zarzuty nie zakwestionował danych dotyczących spłaty długów W. G. (1). Sąd także nie dostrzegł podstaw do kwestionowania twierdzeń faktycznych pozwanej i w oparciu o analizę poszczególnych dokumentów księgowych doszedł do wniosku, że wartość spłaconych długów do dnia 18 listopada 2007 r. wynosiła 268.671,87 zł. Punktem wyjścia jest kwota 300.486,87 zł, na którą wskazała pozwana, jednakże podlegała ona następującej, nieznacznej, korekcie.

W ocenie Sądu Okręgowego, datą która ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oceny wysokości spłaconych długów w stosunku do stanu czynnego spadku jest 18 listopada 2007 r. Mając to na uwadze musiała ulec częściowo weryfikacji teza pozwanej o wysokości spłaconych długów zawarta w piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. (k.671), bowiem

okazuje się, że bezpodstawnie powiększyła kwotę spłaconych długów o następujące, zaspokojone już po dniu 18 listopada 2007 r. wierzytelności przysługujące wobec jej zmarłego męża : T. - (...) 26.000 zł, J. Z. 1.000 zł (4.000 zł w miejsce 5.000 zł - pkt. 21 zarzutów k. 31). Ponadto nie wchodzi w rachubę kwoty : 4.150 zł i 5 zł oraz 3.065 zł jako wpłacone przed śmiercią spadkodawcy (dane podane przez pozwaną w piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. - k. 671).

Jednocześnie zaś mając na uwadze dowody księgowe przedstawione przez pozwaną spłacone długi do dnia 18 listopada 2007 r. należało powiększyć o kwotę 2.900 zł - wierzytelność uiszczona na rzecz A. B. (pkt 26 zarzutów k.26) i o kwoty 6071. oraz 6.076 zł wierzytelności spłaconej na rzecz (...) PB -H Spółki z .o.o. w E.. Sąd Okręgowy stwierdził, że skutkiem prawnym spłacenia przez pozwaną jako spadkobierczynię przyjmującą spadek z dobrodziejstwem inwentarza części długów spadkodawcy bez posiadania wiedzy o istnieniu innych jego zobowiązań jest brak odpowiedzialności względem nieznanych jej wierzycieli, w tym powoda jako następcy prawnego W. P.. Ten skutek wynika z art. 1032 §1 k.c., powództwo zatem podlegało oddaleniu.

Ponadto Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzut nieważności umowy stanowiącej stosunek podstawowy i zobowiązania wekslowego nie wchodzi w rachubę, ponieważ porównanie statusu majątkowego pozwanej i W. G. (1) z wysokością zaciągniętego przez niego zobowiązania w postaci pożyczki prowadziło do wniosku, że nie była to czynność przekraczająca zwykły zarząd majątkiem wspólnym. Ze spisu inwentarza wynika, że majątek spadkodawcy to kwota około 216.000 zł, a pożyczka opiewała na 78.000 zł. Mieć też należy na uwadze, że pozwana i jej małżonek prowadzili działalność gospodarczą, która z pewnością przynosiła im określone profity, zaś w jej ramach podejmowane są w szerszym zakresie czynności prawne, w tym np. zaciąganie pożyczek, które mieszczą się w zarządzie majątkiem wspólnym.

Zarzut przedawnienia roszczenia wekslowego w ocenie Sądu I instancji był nieuzasadniony, bowiem termin przedawnienia może biec od daty płatności weksla, a porównując tę datę i datę wniesienia pozwu stwierdził, że nie upłynął termin wskazany w art. 70 Prawa wekslowego.

Rozstrzygając o kosztach procesu podkreślił, że nie uzasadnione jest twierdzenie pozwanej, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru wchodzi także podatek od towarów i usług -• VAT (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r., III CZP 95/06, Lex nr 209045).

O poniesionych przez powoda kosztach procesu sąd, mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 7, a także § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U nr 163, póź. 1349 ze zm.) oraz w oparciu o przedłożony spis kosztów.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód i zaskarżył go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1/ naruszenie art.319 kpc przez jego błędną wykładnię i wskutek tego niewłaściwe zastosowanie , polegające na uznaniu, że do kognicji Sądu procesowego należy badanie, czy istnieje majątek(spadek) pozwalający na zaspokojenie przypadającej na rzecz wierzyciela należności, w sytuacji gdy dla sądu procesowego na etapie rozpoznania sporu o istnienie konkretnego zobowiązania nie ma znaczenia okoliczność, jakim majątkiem dysponuje dłużnik, bo ustalenie tego następuje w postępowaniu egzekucyjnym;

2/ naruszenie art.233§1kpc w zw. z art.328§2 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego poprzez pominięcie faktu, iż na rozprawie w dniu 29.11.2012r. pozwana przyznała, iż o wekslu, podkreślając z przekonaniem, iż chodzi o ten właśnie weksel, a nie żaden inny, powzięła wiadomość już kilka dni po śmierci męża, od pana A. W., który informował ją o istnieniu weksla, prowadząc tym samym do sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd z treścią materiału procesowego zebranego w sprawie polegającą na przyjęciu, iż pozwana dowiedziała się o długi dopiero w dniu 18.11.2007r. , kiedy to otrzymała wezwanie do zapłaty wraz z kopią weksla;

3/ naruszenie art. 1032§1 i 2 kpc polegające na uznaniu, że pozwana spłacając długi spadkowe nie ponosi odpowiedzialności za dług wekslowy wobec wyczerpania limitu spłat odpowiadającego wartości stanu czynnego spadku, podczas gdy pozwana, która dowiedziała się o istnieniu weksla już kilka dni po śmierci męża, ponosi odpowiedzialność za nie spłacone długi ponad wartość stanu czynnego spadku na zasadach określonych w art. 1032§2 kpc tj. do takiej wysokości, w jakiej byłaby obowiązana je zaspokoić, gdyby spłacała należycie wszystkie długi spadkowe; 4/ naruszenie art. 233§1, art. 328§2 w zw. z art. 639 kpc w zw. z §28 rozporządzenia MS z dnia 1.10.199 Ir. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przy zabezpieczeniu spadku i sporządzaniu spisu inwentarza w zw. z art. 947-949 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnej oceny materiału procesowego i pominięcie faktu, iż stan czynny spadku ustalony w spisie inwentarza, który przywołuje pozwana, w szczególności oszacowanie wartości działki i domu oraz działki letniskowej, dokonano, co przyznała sama pozwana, bez profesjonalnego oszacowania, przez co domniemany limit spłat długów spadkowych mający odpowiadać wartości stanu czynnego spadku, nie poddaje się kontroli i przez co jest niewiarygodny, nie zasługując na uwzględnienie;

5/ naruszenie art. 493§1 kpc, polegające na rozpoznaniu przez Sąd okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych pozwanej zgłoszonych po przedstawieniu zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 30.11.2010r. pomimo, że uległy one prekluzji oraz polegające na uznaniu za spóźnione zarzutów powoda dotyczących zaniżonej wartości stanu czynnego spadku w sytuacji gdy stanowisko to przedstawione zostało w zakreślonym przez Sąd terminie w odpowiedzi na twierdzenia pozwanej przedstawione w odpowiedzi na zapytanie i zobowiązanie Sądu, polegające na braku uznania twierdzenia pozwanej odnośnie dnia 18 listopada 2007r. jako dnia w którym pozwana dowiedziała się o istnieniu weksla, jako uległego prekluzji, pomimo, że okoliczność ta nie była przez pozwaną podnoszona w zarzutach od nakazu zapłaty;

6/ naruszenie zasady równego traktowania stron procesu oraz zasady kontradiktoryjności procesu poprzez nie tylko uwzględnienie twierdzeń i zarzutów strony pozwanej uległych prekluzji;

11 naruszenie art. 41§1 krio poprzez uznanie, że odpowiedzialność pozwanej wynika wyłącznie z faktu dziedziczenia spadku, podczas gdy z ustroju majątkowego łączącego ją z wystawcą weksla i deklaracji wekslowej wynika, iż za przedmiotowy dług, jako dług stanowiący element majątku wspólnego małżonków, odpowiada, także jako dłużnik główny, ponieważ wedle ówczesnie obowiązującej regulacji, wierzyciel, którego dłużnikiem był tylko jeden z małżonków mógł żądać zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód szeroko uargumentował poszczególne zarzuty wskazując na orzecznictwo i poglądy doktryny w zakresie wywiezionych zarzutów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Apelacyjny podziela w niniejszej sprawie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 kwietnia 2000 r. III CKN 812/98 (OSNC 2000/10/193), że sąd II instancji jest instancją merytoryczną, co oznacza, że ma obowiązek poczynić własne ustalenia faktyczne i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego. Mając to na względzie Sąd Apelacyjny uznał, że dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne są w niniejszej sprawie prawidłowe, a zatem przyjmuje je jako własne. Nie jest przy tym obowiązkiem sądu drugiej instancji powtarzanie ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, o ile bowiem je podziela, wystarczy dać temu wyraz w uzasadnieniu (takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. akt IV CK 526/04 opubl. Lex nr 177281). W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia art. 319 kpc jest zasadny. Zgodnie z art. 319 kpc jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych

albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając

pozwaneemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności. W mniejszej sprawie Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i prawidłowo ustalił odpowiedzialność pozwanej za dług spadkowy jako spadkobiercy dłużnika W. G. (1). Nie ulega wątpliwości, w świetle przeprowadzonych dowodów, że W. G. (1) podpisał deklarację wekslową jak i podpisał weksel in blanco, spadkodawca wystawił weksel in blanco na zabezpieczenie udzielonych mu pożyczek, oraz podpisał deklarację wekslową, na podstawie której został prawidłowo wypełniony weksel. Twierdzenie pozwanej, że weksel został wypełniony po śmierci męża, a więc jest nieważny również nie zasługuje na uwzględnienie. Otóż wystawca tj. W. G. (1) złożył swój podpis na blankiecie wekslowym i wydał niezupełny weksel remitentowi, który miał go wypełnić zgodnie z zawartym porozumieniem. Uzupelnienie weksla przez posiadacza może nastąpić wówczas, gdy jest on do tego upoważniony. Natomiast upoważnienie do wypełnienia weksla jest oświadczeniem woli. Różnica między upoważnieniem, a pełnomocnictwem polega na tym, że upoważniony działa we własnym imieniu i interesie. Tak więc uzupełnienie weksla po śmierci wystawcy jest możliwe, albowiem posiadacz otrzymał upoważnienie do jego wypełnienia w momencie jego wystawienia. Nie ma tutaj pełnomocnictwa do wypełnienia weksla jak twierdziła pozwana, które wygasło wraz ze śmiercią jej męża. Domniemanie faktyczne przemawia za tym, że wydanie niezupełnego weksla oznacza, upoważnienie do jego wypełnienia. Posiadacz weksla otrzymał upoważnienie od wystawcy weksla w momencie jego podpisania. (por. komentarz do art.10 praw wekslowego A. Szpunar WP W-wa 1996r.). Natomiast zarzut pozwanej, że spłaciła dług spadkowy nie wiedząc o istnieniu długu o którym mowa w pozwie nie może być rozpoznany w niniejszym postępowaniu i nie może skutkować oddaleniem powództwa. Należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem i stanowiskiem doktryny nie można oddalić powództwa na tej podstawie, że nie ma masy spadkowej, z której spadkobierca może odpowiadać za dług spadkowy- por. wyrok SN z 9.09.1977r. IV PR 135/76(OSNCP 1977, nr 4 póź.80).

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela pogląd, że ustalenie, czy istnieje spadek(majątek) pozwalający na zaspokojenie zobowiązania spadkodawcy dłużnika ma miejsce w postępowaniu egzekucyjnym. Dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym może powołać się na art. 837 kpc.(por. wyrok SN z dnia 29.04.201 Ir. I CSK 439/10).

Pozwana wskazała, że przyjęła spadek po W. G. (1) z dobrodziejstwem inwentarza, wobec czego winien mieć zastosowanie art.319 kpc. Zgodnie z art. 319 kpc w takiej sytuacji należy ograniczyć odpowiedzialność pozwanej i zastrzec pozwanej prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do stanu czynnego spadku po W. G. (1). Natomiast w postępowaniu rozpoznawczym nie dokonuje się ustalenia majątku spadkowego, z którego ma nastąpić zaspokojenie zobowiązania wekslowego. Badanie majątku spadkowego z którego ma nastąpić zaspokojenie wierzyciela następuje w toku postępowania egzekucyjnego i brak takiego majątku wobec ograniczenia odpowiedzialności do stanu czynnego spadku po spadkodawcy- dłużniku nie może być podstawą oddalenia powództwa.

Wobec zasadności zarzutu **naruszenia** art. 319 kpc jako najdalej idącego należało uznać, że ocena pozostałych zarzutów apelacyjnych stała się zbędna wobec zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem skarżącego.

Mając na uwadze powyższe należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że utrzymać w mocy zaskarżony nakaz zapłaty w całości z zastrzeżeniem prawa pozwanej do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do stanu czynnego spadku po W. G. (1) na mocy art. 922§1kc w zw. 101 i art. 17 pr. wekslowego i art.386§1kpc w zw. z art. 319 kpc oraz art. 496 kpc.

Wobec tego, że Sąd I instancji postanowieniem z dnia 5 marca 2013r. uchylił rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 3(trzecim) wyroku z dnia 21 stycznia 2013r. i ponownie orzekł o kosztach procesu, a powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powoda zażaleniem z dnia 20.03.20 13r. k.748 Sąd Apelacyjny nie orzekł o kosztach procesu w zakresie I instancji.

Strona przegrywając sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z §3 art.98 kpc do niezbędnych kosztów procesu zalicza się koszty sadowe oraz wynagrodzenie pełnomocnika. Powód był reprezentowany przez pełnomocnika i złożył wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. Pozwana przegrała sprawę w instancji odwoławczej, wobec czego zobowiązana jest zwrócić powodowi opłatę od apelacji i koszty zastępstwa procesowego. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na mocy art.98 par. 1 i 3 kpc , art.99 kpc i art.108§1kpc w zw. z §13 pkt 1 ust.2 w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r.w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w związku z art.391§ 1 kpc.